

Книга Даниїла - Номер сто сорок дев'ять

Розкрита таємниця Бога: Поєднання Божества і людства

Jeff Pippenger

2024-03-21

Ми розглядали історію, представлену в сороковому вірші одинадцятого розділу книги пророка Даниїла. Тепер ми звертаємося до внутрішньої лінії історії в межах цього вірша, яка представляє історію протестантського рога звіра із землі. Ми використовуємо з'єднання двох жезлів Єзекіїля у тридцять сьомому розділі як точку відліку, щоб визначити таємницю Божу — у Христі, в поєднанні Його божественної природи з людською, — коли приходить третій ангел. Рядок до рядка, вістка про таємницю Божу, яку Іван визначив як таку, що завершується під час звучання сьомої сурми, була спеціально адресована Лаодикії апостолом Павлом. Свідчення Єзекіїля, Івана та Павла узгоджується з тією самою таємницею Божою, що була представлена у вістці Джонса і Вагонера 1888 року, яка була вісткою до Лаодикії.

Бо хочу, щоб ви знали, яку велику боротьбу маю за вас, і за тих у Лаодикії, і за всіх, хто не бачив мого обличчя в тілі; щоб їхні серця були втішені, з'єднані в любові, і досягли всього багатства повної певності розуміння, для пізнання таємниці Бога, і Отця, і Христа; в якому заховані всі скарби мудрості й знання. Колоссянам 2:1–3.

Діло спокути, з'єднання двох жезлів божественності та людськості, почалося, коли з'явився третій ангел, але Павло говорить про остаточне й досконале звершення з'єднання двох жезлів, яке є таємницею Божою. Тому він ототожнює це послання з посланням до Лаодикії, яке вперше надійшло 1856 року, потім було повторене 1888 року, а свого досконалого звершення досягло 11 вересня 2001 року. Павло визначає храм у двоякій природі, коли він представив таємницю Божу, яку належало завершити при звучанні сьомої сурми. Він поділяє цю таємницю на голову і тіло.

І Він є Глава тіла — Церква; Він — початок, первісток із мертвих, щоб у всьому Він мав першість. Бо вгодно було Отцеві, щоб у Ньому перебувала вся повнота; і, вчинивши мир кров'ю Його хреста, через Нього примирити з Собою все; через Нього, кажу, — чи то земне, чи то небесне. І вас, що колись були відчужені й ворогами розумом у злих вчинках, тепер Він примирив у тілі Його плоті через смерть, щоб поставити вас святими, непорочними та бездоганими перед Ним; якщо тільки перебуватимете у вірі, укорінені й стійкі, і не відхилитеся від надії Євангелії, яку ви чули, яка проповідана кожному створінню під небом, служителем якої став я, Павло; який тепер радію в своїх стражданнях за вас і доповнюю в моїй плоті те, чого бракує стражданням Христовим, заради Його тіла, яке є Церква; служителем якої я став за розпорядженням Божим, даним мені для вас, щоб виконати слово Боже. Колоссян 1:18-25.

Христос — голова, якій належить першість у всьому, а Його церква — тіло. Разом голова й тіло представляють поєднання божественності з людськістю, і при цьому також виявляється

ще один важливий факт. Стосунок між головою й тілом полягає в тому, що голова повинна мати першість над тілом. У людини, створеної за Божим образом, вищі сили (голова) мають панувати над нижчими силами (тіло). Разом вони утворюють одну істоту, або, мовою храму, який Іван мав виміряти, вони представляють Святе (людськість, тіло) і Святе Святих (божественність, голова). Те, як ці двоє поєднуються в "одну палицю", або одне тіло, є справою "єдинення". Павло продовжує:

Служителем якого я став за доморядництвом Божим, даним мені для вас, щоб сповнити слово Боже; а саме таємницю, що була захована від віків і поколінь, а тепер об'явлена Його святим; яким Бог захотів об'явити, яке є багатство слави цієї таємниці серед язичників; а саме: Христос у вас — надія слави; Його ми проповідуємо, напоумляючи кожну людину і навчаючи кожну людину в усій мудрості, щоб представити кожну людину досконалою в Христі Ісусі; для цього й труджуся, змагаючись згідно з Його дією, що потужно в мені діє. Колосянам 1:25-29.

Досконалість ста сорока чотирьох тисяч, що являє «кожну людину досконалою в Христі», є «таємницею Божою», тобто поєднанням божественного з людським; або, як висловлює це Павло, — «Христос у» людстві «надія слави». У дні звучання Сьомої Сурми ця таємниця звершується. Коли Єзекіїль окреслює те поєднання, він використовує два жезли: один для північного царства і один для південного царства, щоб позначити символічний зв'язок, що позначає храм числом «сорок шість». Жезл символічного зв'язку «сорок шість» має бути з'єднаний із жезлом символічного зв'язку «двісті двадцять».

Двісті двадцять — це символ божественності, поєднаної з людською природою. Від публікації Біблії короля Якова у 1611 році до першого представлення вістки Міллера у 1831 році, а згодом до публікації цієї вістки у 1833 році в Vermont Telegraph, — це двісті двадцять років. Вістка Міллера була формалізацією примноження знань, здобутих із Біблії, коли книгу Даниїла було розпечатано 1798 року. На початкову дату 1611 року було опубліковано божественний документ, а на кінцеву дату 1831 року з'явилася людська публікація, заснована на божественній істині, яку було розпечатано 1798 року.

Ці три дати представляють не лише двісті двадцять років, а й структуру єврейського слова «Істина», яке створюється поєднанням першої, тринадцятої та останньої літер єврейського алфавіту, щоб утворити слово «Істина». На початку — божественне оприлюднення, а наприкінці — людське оприлюднення, а 1798 рік означає зростання знання, що виявило б клас нечестивих людей, які відкинули те знання і тим самим уособлювали тринадцяту літеру, що є символом бунту. Той двохсотдвадцятирічний зв'язок було встановлено в русі першого ангела, а рух третього ангела дає друге свідчення.

1776 року було опубліковано божественний документ — Декларацію незалежності, а через двісті двадцять років потому, 1996 року, було опубліковано людський документ — журнал «The Time of the End». Людський документ походив зі збільшення знання, що відбулося у час кінця 1989 року, яке, як і 1798 року, породило бунт проти божественного послання, представленого Декларацією незалежності. Збільшення знання 1996 року окреслило майбутнє Америки як таке, в якому вона втратить свободу та незалежність, проголошені

1776 року, під час недільного закону, що незабаром настане. Це надає друге свідчення того, що число двісті двадцять означає поєднання божественного з людським, і це друге свідчення було викладене під підписом «Істина» та було представлене першим свідченням в історії першого ангела (першого) і другим свідченням в історії третього ангела (останнього).

1776 також позначив початок періоду, який передував фактичному початку звіра із землі як шостого царства біблійного пророцтва. У той підготовчий період «ознаку істини» знову було визначено: 1776 — початок Сполучених Штатів, а 1798 — початок Сполучених Штатів як шостого царства біблійного пророцтва. Посеред цієї історії початку й завершення 1789 позначив «центральну літеру», коли тринадцять колоній ратифікували Конституцію. Кожна з трьох дат репрезентує «мовлення» Сполучених Штатів: Декларація незалежності — 1776 року, Конституція — 1789 року, а Акти про іноземців і підбурювання — 1798 року. Ця історія охоплює двадцять два роки, що є десятиною, або десятою частиною, від двохсот двадцяти; отже, вона також є символом поєднання Божества з людством.

Його зображення стосується історії земного звіра, який постає на початку як агнець (божественне), а в кінці — як дракон (людське). 1776 рік розпочинається Декларацією незалежності, що ознаменовує божественне, а Акти про іноземців і підбурювання уособлюють людське, і в ті двадцять два роки, що передували початку панування земного звіра як шостого царства біблійного пророцтва, перехід від агнця до дракона типологічно показано.

Початок двох тисяч п'ятисот двадцяти років суду проти південного царства Юди пов'язаний із початком двох тисяч трьохсот років із книги Даниїла, розділ восьмий, вірш чотирнадцятий. Попирання святині та воїнства в Юді розпочалося 677 року до н. е., а пророцтво про дві тисячі триста років розпочалося через двісті двадцять років пізніше — у 457 році до н. е. Палиця південного царства Юди пов'язана із символом сорока шести для північного царства, а також пов'язана з двома тисячами трьомастами роками через зв'язок двохсот двадцяти.

Павло стверджував, що він служитель Божого доморядництва, а потім визначив доморядництво, служителем якого він був, як Божу таємницю, яка полягає в тому, що Христос у вас — надія слави. Далі він звертається до цієї істини, коли пише до Тимофія.

І безперечно, велика є таємниця благочестя: Бог явився в тілі, виправданий у Дусі, явлений ангелам, проповідуваний язичникам, увіруваний у світі, вознесений у славу. І Тимофія 3:16.

Тут Павло каже, що таємниця благочестя — це Бог, явлений у плоті. Бог — голова, а плоть — тіло. Таємниця благочестя — це Христос у віруючому; це поєднання божества з людською природою. Павло також використовує метафору шлюбу, як і Осія.

Бо ми — члени Його тіла, від Його плоті й від Його кісток. Тому полишить чоловік свого батька й матір, і пристане до своєї дружини, і будуть двоє одна плоть. Це велика таємниця; але я говорю про Христа та Церкву. Ефесеям 5:30–32.

У тридцять сьомому розділі, коли Єзекіїль окреслює завіт останніх днів, який є оновленим завітом із тими, кого означено як сто сорок чотири тисячі, він наводить образ з'єднання двох жезлів. Ці два жезли, рядок за рядком, включають Осію та Павлову шлюбну метафору. Коли їх було з'єднано, вони вже не мали бути двома народами, але одним народом, навіки.

І зроблю їх одним народом у країні на горах Ізраїлю; і один цар буде царем над усіма ними; і вони вже не будуть двома народами, і не будуть більше поділені на два царства. І не будуть вони більше сквернитися своїми ідолами, ні своїми гидотами, ні жодним зі своїх переступів; але Я спасу їх із усіх їхніх осель, де вони згрішили, і очищу їх; і вони будуть Моїм народом, а Я буду їхнім Богом. Єзекіїля 37:22, 23.

З'єднання у Єзекіїля вказує на той час, коли вони більше не розділені й більше не грішать, коли вони очищені, коли Бог є їхнім єдиним Богом і коли в них є лише один цар. 22 жовтня Посланець Заповіту раптово прийшов до храму, щоб «очистити» Свій народ. Він прийшов, щоб отримати царство, народ якого, за словами Петра, тоді мав бути царством священиків і царів. Того дня жених також прийшов до шлюбу, який є таємницею, яку визначають Павло та Осія, яка представляє поєднання божественного з людським. Іван зазначає, що ця таємниця, яку Павло називає «Христос у вас, надія слави», мала звершитися в дні сурмлення сьомого ангела.

Але в ті дні, коли сьомий ангел почне сурмити, звершиться Божа таємниця, як Він звістив Своїм рабам-пророкам. Об'явлення 10:7.

Сьомий ангел є третім горем, що настало 11 вересня 2001 року. Сьомий ангел почав сурмити, коли у 1844 році прийшов третій ангел, і надалі, але бунт 1863 року перешкодив завершенню праці. Третій ангел прийшов, і сьома сурма знову почала сурмити 11 вересня 2001 року, і цього разу «таємниця Божа» має бути «звершена». Ця «таємниця» — це поєднання Божества з людськістю, яке породжує сто сорок чотири тисячі, що згодом стають стягом і військом Божим. З цієї причини тридцять сьомий розділ книги Єзекіїля починається тим, що Єзекіїля ведуть у долину мертвих сухих кісток. Ті кістки представляють лаодикійський адвентизм 11 вересня 2001 року, і з цієї причини Павло звертає своє Євангеліє про таємницю Божу до лаодикійців.

Бо хочу, щоб ви знали, яку велику боротьбу маю за вас, і за тих у Лаодикії, і за всіх, хто не бачив мого обличчя в тілі; щоб їхні серця були втішені, з'єднані в любові, і досягли всього багатства повної певності розуміння, для пізнання таємниці Бога, і Отця, і Христа; в якому заховані всі скарби мудрості й знання. Колосянам 2:1–3.

Це також опис, який сестра Вайт пов'язує з мертвими сухими кістками Єзекіїля.

Але це порівняння із сухими кістками стосується не лише світу, а й тих, хто був обдарований великим світлом; бо вони також подібні до скелетів у долині. Вони мають вигляд людей, остов тіла; але не мають духовного життя. Та притча не залишає сухі кістки просто з'єднаними в подобу людей; адже недостатньо лише симетрії кінцівок і рис обличчя. Подих життя має оживити тіла, щоб вони могли випростатися і стати до дії. Ці кістки представляють дім Ізраїлів, церкву Божу, а надія церкви — оживотворний вплив

Святого Духа. Господь має вдихнути життя в сухі кістки, щоб вони ожили.

Дух Божий із своєю животворною силою має перебувати в кожній людині, щоб у дії були всі духовні м'язи й сухожилля. Без Святого Духа, без подиху Божого, настає заціпеніння совісті, втрата духовного життя. Багато хто, не маючи духовного життя, має свої імена в церковних книгах, але вони не записані в книзі життя Агнця. Вони можуть бути приєднані до церкви, але не з'єднані з Господом. Вони можуть старанно виконувати певний набір обов'язків і їх можуть вважати живими; але багато хто належить до тих, про кого сказано: «маєш ім'я, ніби живий, але ти мертвий».

Якщо немає істинного навернення душі до Бога; якщо Божий життєдайний подих не оживотворяє душу для духовного життя; якщо сповідники істини не керуються принципом небесного походження, то вони не народжені від нетлінного насіння, що живе й перебуває повік. Якщо вони не покладаються на праведність Христа як на свою єдину запоруку; якщо не наслідують Його характеру, не трудяться в Його дусі, то вони нагі, не зодягнуті в одягу Його праведності. Мертвих часто видають за живих; бо ті, що звершують, як вони це називають, спасіння за власними уявленнями, не мають Бога, Який діє в них, щоб хотіти й чинити за Своєю доброю волею.

"Цей клас добре ілюструється долиною сухих кісток, яку Єзекіїль бачив у видінні."
Review and Herald, 17 січня 1893 р.

Лаодикійське послання було вперше представлено адвентизму у 1856 році, саме того року, коли Господь відкрив зростаюче світло «семи часів» двадцять шостого розділу книги Левіт. Послання 1856 року, що складалося з внутрішнього послання із закликом до покаяння та зовнішнього пророчого послання, було відкинута у 1863 році. Лаодикійське послання про таємницю «Христос у вас, надія слави» було повторено у 1888 році пресвітерами Джонсом і Ваггонером, і це послання сестра Вайт також визначила як послання до Лаодикії.

Рядок за рядком, тридцять сьомий розділ Єзекіїля починається з того, що Єзекіїля духовно переносять до 11 вересня 2001 року, де йому дають видіння лаодикійського адвентизму, мертвого у провиних і гріхах. Йому наказано проголосити два окремі пророчі послання. Перше приводить до з'єднання, але тіла все ще мертві. Друге пророцтво закликає, щоб вістка про «чотири вітри» вдихнула життя в кістки. Вістка про чотири вітри є вісткою про запечаткування ста сорока чотирьох тисяч; вона ідентифікує чотирьох ангелів, які стримують чотири вітри. Сестра Вайт ототожнює ці чотири вітри з «гнівним конем», що прагне вирватися, бо його стримують. Гнівний кінь ісламу прагне вирватися на волю й нести смерть і руйнування на своєму шляху, як це сталося 11 вересня 2001 року, і його знову буде випущено при скорому настанні недільного закону.

Це послання збирає мертві тіла в єдине військо, що стоїть на ногах. Це єдине військо підводиться на ноги у відповідь на послання сьомого ангела, бо в дні сурмлення сьомого ангела звершиться таємниця шлюбу ста сорока чотирьох тисяч із Христом.

Тоді Єзекіїлю показано з'єднання двох палиць, які стають одним народом. Ті дві палиці — це північне царство Ізраїлю та південне царство Юди, які з'єднуються в один народ

наприкінці їхніх взаємних періодів розсіяння, що тривають дві тисячі п'ятсот двадцять років. Їхнє спільне завершення утворює духовний храм, представлений сорока шістьма роками на початку й у кінці взаємних періодів розсіяння.

Ми продовжимо це дослідження у наступній статті.

І вони встали рано вранці та вирушили в пустелю Текоа; і коли вони вирушали, Йосафат став і сказав: Послухайте мене, Юдо та мешканці Єрусалима; вірте в Господа, Бога вашого, і будете утверджені; вірте Його пророкам, і будете мати успіх. 2 Хронік 20:20.'

"Віруйте в Господа, Бога вашого, і утвердитесь; вірте Його пророкам, і матимете успіх."

Ісає 8:20. «До закону і до свідчення; якщо вони не говорять згідно з цим словом, то це тому, що в них немає світла.»

Тут перед Божим народом подано два тексти: дві умови успіху. Закон, промовлений самим Єговою, і дух пророцтва — це два джерела мудрості, щоб провадити Його народ в усякому досвіді. Повторення Закону 4:6. 'Це ваша мудрість і ваш розум в очах народів, які скажуть: Справді, цей великий народ — мудрий і розумний народ.'

Закон Божий і Дух пророцтва йдуть поруч, щоб провадити й наставляти церкву, і щоразу, коли церква визнавала це, слухаючись Його закону, Дух пророцтва був посланий, щоб вести її шляхом істини.

Об'явлення 12:17. «І розгнівався дракон на жінку, і пішов воювати з рештою її потомства, що додержують Божих заповідей і мають свідчення Ісуса Христа». Це пророцтво чітко вказує, що церква останку визнаватиме Бога у Його законі й матиме дар пророцтва. Послух Божому закону та дух пророцтва завжди вирізняли справжній Божий народ, а перевірка зазвичай стосується сучасних проявів.

За днів Єремії народ не мав жодних сумнівів щодо звістки Мойсея, Іллі чи Єлисея, але вони ставили під сумнів і відкидали послання, послане Богом Єремії, доки його сила та міць не були змарновані, і не залишилося іншого ліку, як щоб Бог відвів їх у полон.

Так само за днів Христа люди переконалися, що звістка Єремії була правдивою, і переконували себе, що якби вони жили за днів своїх батьків, то прийняли б його звістку, але водночас вони відкидали звістку Христа, про якого писали всі пророки.

Коли у світі з'явилася третя ангельська вістка, яка має відкрити Божий закон Церкві у всій його повноті та силі, пророчий дар також був негайно відновлений. Цей дар відіграв дуже визначну роль у розвитку та поширенні цієї вістки.

Коли виникали розбіжності в поглядах щодо тлумачення Писання та методів праці, які могли похитнути віру віруючих у вістку і призвести до роз'єднання в праці, дух пророцтва завжди проливав світло на становище. Він завжди приносив єдність думок і гармонію дій у спільноті віруючих. У кожній кризі, що виникала в процесі розвитку вістки і зростання справи, ті, хто непохитно стояли за Божий закон і світло Духа пророцтва, перемагали, і справа процвітала в їхніх руках. Послання Лома-Лінди, 34.